

gen i Lovudkastets §§ 2 og 3 imod Slutningen.

Lovudkastet har villet løse den Opgave, hvorom forhaabentlig ingen virkelig Uenighed er tilstede, ved forud at betegne den 1ste April 1866 som den Dag, fra hvilken hele den kongerigste Lovgivning overføres paa de indlemmede Districter, forsaavidt ikke forinden enkelte Grene af Lovgivningen ved specielle Lovbestemmelser maatte være blevne undtagne.

Udvalget maa paa den ene Side finde en saa lang Udsættelse ufornudden, paa den anden Side nære Betænkelighed ved at paalægge Lovgivningsmagten det Vaand, der ved en saadan Tidsbestemmelse paalægges, i Forhold, der ikke ganske lade sig oversee i det nærværende Dieblif.

Fæstes Blikket bestemt paa de virkelige foreliggende Forhold, forsvinde en stor Deel af de Betænkeligheder, der ved første Diekast synes at frembyde sig ved at lade en ny, tildeels afvigende Lovgivning komme til Raadighed over de talrigste og meest fremtrædende Livsforhold paa den almindelige borgerlige Rets Enemærker.

Historiens Vidnesbyrd turde vel fortjene at tages i Betragtning, og Udvalget skal i denne Henseende henvisse ikke alene til de forskjellige Incorporationer af mindre Districter, der hidtil vare en fremmed Landshøiheid undergivne, og hvorved de indlemmedes i Hertugdømmet Holsteen, f. Ex. i Aarene 1805, 1844 og 1845, men ogsaa til den Fremgangsmaade, der i sin Tid, og senest ved Patent af 16de Marts 1853, fulgtes i Henseende til de bekjendte 6, Nord for Eideren beliggende slesvigiske Landsbyer. Hver Gang har Indlemmelsen havt en øieblikkelig og fuldstændig Opgaaen af det mindre District i det nye større Lovgivningsomraade tilfølg.

Selve Den Erøes Historie fra Aarene 1731 og 1751 vidner om, at man dengang ikke tog i Betænkning at affasse Christian V.'s Danske Lov for Erø og paa een Gang at lægge Den saavel i administrativ som i juridicel Henseende under de dengang for Hertugdømmet Slesvig i Almindelighed gjældende og fremtidigen udgaaende Love og Anordninger.

Men den afgjørende Bægt maa Udvalget lægge paa det Uholdbare i varigen at opretholde et særegent Retsgebeet, der kun bestaaer af saa smaa Districter, som enkelte Sogne og Dele af Sogne,

Overgangen til den nye Lovgivning i dens Heelhed synes at være givet med en saadan Nødvendighed, at det kun vilde være at fremkalde Retsufikkerhed, om man vilde tøve med at udvide den kongerigste Lovgivning paa noget Punct, hvor en Opsættelse ikke var tilstrækkelig begrundet. Desuden vilde, hvis de uregelmæssige Forhold fik Lov at fæstne sig gjennem et større Tidrum, naar Kravet paa Reformers Gjennemførelse i sin Tid dog trængte igjennem, Følgen af hiin Fremgangsmaade blive en Støffelse, der da vilde have en ganske anden Berettigelse, netop fordi Lovgivningsmagten, ved at vige tilbage fra en hurtig Ordning, havde foranlediget, at Befolkningen gjennem Banens Magt blev tvungen til at finde sig tilrette i Forholdene, som de engang vare.

Men ogsaa Betragtninger af anden Art turde tale for at indslaae den af Udvalget antydede Vej. — Med selve Grundlovens Ikrafttræden skabes ikke alene nye politiske Rettigheder for de paagjældende Districters Beboere, men en heel Række af Grundlovens Paragrapher gribe dybt ind i den hidtil bestaaende almindelige Lovgivnings Bestemmelser. Exempelviis skal her kun henvises til §§ 77, 81, 82, 84, 85, 86, 91, 92, 93 og 97.

Det er ufornuddent at udvikle nærmere, hvorledes Grundloven saa nøie slutter sig til hele den øvrige kongerigste Lovgivning, at deres Adskillelse er en Unaturlighed.

Under saadanne Omstændigheder synes det utilraadeligt at tøve med heelt at gjennemføre den kongerigste Lovgivning paa de Retsgebeeter, hvor Talen er om Ordningen og Hævdelsen af Statsmagten ligeoverfor Statsborgerne, ikke derimod om Retsregler, der gribe ind i disses private Retsforhold. Dette turde f. Ex. gjælde om Proces- og Straffelovgivningen, ikke at tale om hele den Lovgivning, hvorved Doms- og Dyrighedsmyndigheden organiseres, og disses Statsmagters Virksomhed bestemmes.